

De moeder, de vrouw

Zolang wij onze mond maar houden, zolang wij doen wat er gezegd wordt, wat impliciet of expliciet van ons gevraagd wordt, zolang wij maar blijven glimlachen, wordt er veel van ons – de moeders, de vrouwen – gehouden.

Een beetje opstandig is leuk. Zolang we ons maar niet te onaangepast gedragen. Maar dat is met alles waar het woordje 'te' voor staat. Dat is nooit leuk.

Laatst werd me op de valreep gevraagd of ik een lezing kon geven over liefdesverdriet.

"O, liefdesverdriet! Leuk!"

De volgende dag zat ik voor een zaaltje te praten over liefdesverdriet en stadia van rouw (ongeloof, boosheid, strijd, verdriet, opkrabbelen) die in zo'n proces steeds opnieuw voorbijkomen, terwijl mijn vriendje mij mijn bril nabracht.

Het publiek bestond voornamelijk uit vrouwen met gebroken harten.

Een dame achterin had een vraag over aanpassing. Ze zei dat ze de neiging had zich volledig te conformeren aan de ander in de hoop dat het weer goed zou komen.

Ik las een hoofdstuk voor uit 'Ik nog wel van jou' waarin ik toonde hoezeer ik indertijd van mezelf vreemd was. Hoe ik transformeerde in de Ideale Vrouw. Die haar man gaf

wat hij nodig had, haar kinderen verzorgde als nooit tevoren, die het huis gezellig maakte. Ze deed tegen de klippen op haar best. Een 10 voor gedrag en vlijt!

Ik begreep het daar pas echt, zittend op dat podium, kijkend naar de almaar glimlachende vrouw die recht voor me zat, en naar de twee vrouwen bij wie de tranen over hun wangen biggelden.

Ik dacht aan het tienminutengesprek over mijn jongste dochter. De ideale leerling – ijverig, lief, behulpzaam, slim, sociaal – stond er weer in haar schoolverslag, zoals het in alle verslagen over mijn oudste had gestaan, zoals op mijn rapporten voor gedrag en vlijt – en godsdienst – steevast een 9 prijkte, en op die van mijn moeder ook.

Wij zijn/waren de perfecte kinderen. Wij mogen trots zijn op onszelf. Van ons willen alle juffen er altijd wel zestig in de klas. Als wij maar niet zeggen waar het op staat. Als wij maar niet onszelf zijn. Dan zouden ze wel anders piepen, namelijk.

Het gevaar is – ook dat besepte ik op het podium – dat ik misschien stiekem alles op alles aan het zetten ben om de Ideale Ex te worden. De allerbeste ex. En het ergste was: dat hadden die vrouwen daar ook allemaal.

Schrijfster **Elke Geurts** beziet elke week haar nieuwe leven.